Τιμὴ φύλλου δραχμαὶ 5

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΗΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 150. Ἑξάμηνη δραχμαὶ 80. Τρίμηνη δραχμαὶ 45.
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ (ταχυδρομικαὶ ἐπιταγαί, τρέχ. κτλ.) ἀνωνύμως: «Πρὸς τὸ περιοδικὸν Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, ὁδὸς Εὐριπίδου, 42 — Ἀθῆναι».

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (1879-1941)
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 48ος | *Ἀθῆναι, 4 Ὀκτωβρίου 1941* | *Ἔτος 63ον.—Ἀριθ. 44*

ΔΑΥΓΔ ΚΡΩΦΟΡΔ

ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΥΠΟ JOHN BUCHAN

[Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο]

Σιγὰ-σιγὰ τὸ σχέδιό μου ἄρχισε νὰ ξανάρχεται στὸ μυαλό μου.

— Δῶσε μου πίσω τὸ φίδι, φώναξε μὲ παρακλητικὴ φωνή, δῶσε μου πίσω τὸ περιδέραιο τοῦ πάτερ Ἰωάννη.

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ περίμενα κι' ἐγώ.

— Ἀκοῦστε με καλά, κύριε Λαπούτα, εἶπα. Τώρα θὰ μιλήσουμε σὰν σοβαροὶ ἄνθρωποι. Προτοῦ ὑποκινήσετε αὐτὴ τὴν ἐπανάσταση, ἤσαστε ἕνας ἄνθρωπος πολιτισμένος καὶ μὲ τρόπους. Ἂν θελήσετε νὰ ξαναγίνετε πολιτισμένος, ἔστω καὶ γιὰ ἕνα λεπτό, θὰ μπορέσουμε νὰ ἐξετάσουμε τὸ ζήτημα ἀπὸ τὴν πρακτική του πλευρά. Δὲν εἶμαι ἐγὼ κλέφτης σὰν τὸν Πορτογάλο, καὶ καμμιὰ πρόθεση δὲν ἔχω νὰ κατακρατήσω τὸ περιδέραιό σας. Ὁρκίζομαι μπρὸς στὸ Θεὸ ὅτι ὁ Ἑνρικὲζ ἐσκότωσε τὸν ἱερέα καὶ αὐτὸς θὰ ἔκλεβε καὶ τὰ ρουμπίνια, ἂν δὲν ἔμπαινα ἐγὼ στὴ μέση. Ὕστερα ἀπ' αὐτὸ ἔτρεξα νὰ φύγω γιὰ νὰ σωθῶ, γιατὶ γνώριζα πὼς θὰ μὲ θανατώνατε σήμερα, καὶ τὸ περιδέραιο τὸ πῆρα μαζί μου γιὰ νὰ μὴν πέσῃ στὰ χέρια τοῦ Πορτογάλου. Ὅταν οἱ ἄνθρωποί σας μὲ πρόφτασαν, δὲν μοῦ ἔμενε παρὰ νὰ παραδοθῶ. Πρὶν τὸ κάνω ὅμως, ἔκρυψα τὸ περιδέραιο σ' ἕνα μέρος ποὺ μόνο ἐγὼ τὸ γνωρίζω. Θὰ σᾶς κάνω λοιπὸν μιὰ ἔντιμη καὶ λογικὴ πρόταση: Ἂν μοῦ χαρίσετε τὴ ζωή, θὰ σᾶς ὁδηγήσω στὸ μέρος ὅπου ἔχω κρύψει τὸ περιδέραιο καὶ θὰ σᾶς τὸ παραδώσω στὰ χέρια σας. Ἂν ἀρνηθῆτε, εἶσθε ἐλεύθερος νὰ μὲ σκοτώσετε, ἀλλὰ δὲν θὰ ξαναϊδῆτε ποτὲ πιὰ στὰ μάτια σας τὸ περιδέραιο τοῦ πάτερ Ἰωάννη.

Στὴ θέση ὅπου βρισκόμουν, ἡ ὁμιλία μου αὐτὴ ἦταν ἐξαιρετικὰ παράτολμη, ἔφερε ὅμως ἀποτέλεσμα· ὁ Λαπούτα ἔπαψε νὰ εἶναι ὁ βάρβαρος βασιλιὰς καὶ ξανάγινε ὁ πολιτισμένος ἄνθρωπος.

— Πραγματικὰ εἶναι μιὰ ἐμπορικὴ συναλλαγὴ αὐτὸ ποὺ μοῦ προτείνεις, εἶπε. Καὶ ἂν τὴν ἀρνιόμουν; Ὑπόθεσε ὅτι ἐλάμβανα ὡρισμένα μέτρα γιὰ νὰ σὲ ἀναγκάσω νὰ φανερώσῃς ποῦ ἔχεις κρύψει τὸ περιδέραιο, κι' ὕστερα ἐστελνα ἐγὼ νὰ τὸ βροῦν καὶ νὰ μοῦ τὸ φέρουν.

— Αὐτὸ εἶναι πολὺ συζητήσιμο, εἶπα μ' εὔθυμο τόνο, γιατὶ ἔνοιωθα πὼς κέρδιζα ἔδαφος. Πρῶτα-πρῶτα μοῦ εἶναι τελείως ἀδύνατο νὰ ἐξηγήσω σὲ ὁποιονδήποτε σὲ ποιὸ σημεῖο ἀκριβῶς ἔχω κρύψει τὸ περιδέραιο. Ξέρω ποῦ εἶναι, ἀλλὰ—σᾶς λέω ὅλη τὴν ἀλήθεια—οὔτε γνωρίζω τὸ μέρος, οὔτε μπορῶ νὰ τὸ περιγράψω. Ἔπειτα λάβετε ὑπ' ὄψει σας ὅτι τὰ ἀποσπάσματα τοῦ Ἄρκολλ περιπολοῦν ἀδιάκοπα στὴν κοιλάδα τοῦ Μασουντί, καὶ ὅτι θὰ ἦταν πολὺ δύσκολο στοὺς δικούς σας νὰ ψάχνουν καὶ νὰ σκάβουν σ' ἐκεῖνα τὰ μέρη, χωρὶς νὰ κινδυνεύουν κάθε στιγμὴ νὰ τοὺς ἀνακαλύψουν. Τρίτο, κι' αὐτὸ εἶναι τὸ μικρότερο κακό, ἂν στείλετε τοὺς ἀνθρώπους σας νὰ ψάξουν γιὰ τὰ ρουμπίνια, εἶναι σὰν νὰ ὁμολογῆτε πὼς τὰ χάσατε. Ὄχι, κύριε Λαπούτα, ἂν θέλετε νὰ ξαναπάρετε τὸ περιδέραιο στὰ χέρια σας, πρέπει νὰ πᾶτε μόνος σας καὶ νὰ μὲ πάρετε καὶ μένα μαζί σας.

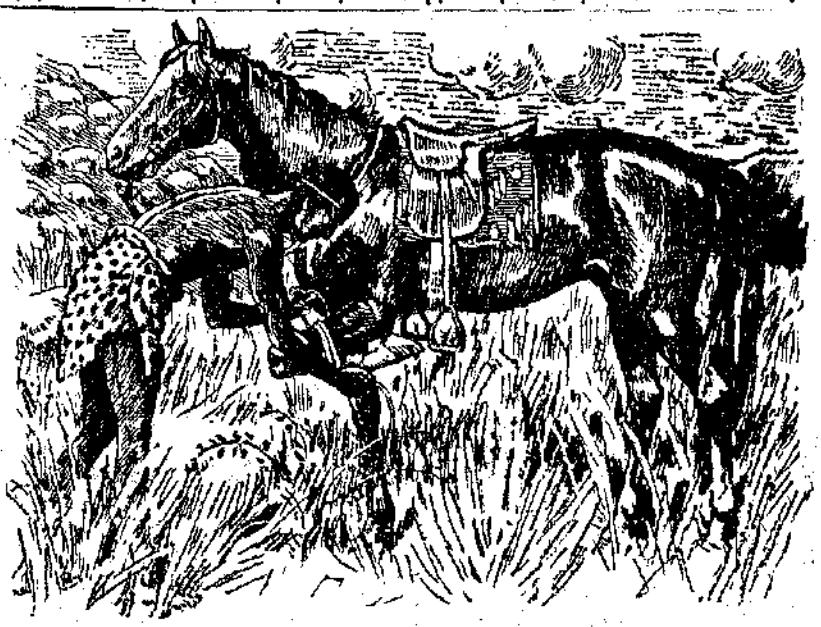

«Ἔδεσε μὲ τὸ χαλινάρι τὸ πόδι τοῦ ἀλόγου του...»

Γιὰ λίγα λεπτὰ ἔμεινε σιωπηλός, ἀλλὰ ἀπὸ τὰ ζαρωμένα φρύδια του καταλάβαινα τὴν πάλη ποὺ γινόταν μέσα του. Ὕστερα ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ βγῆκε. Δίχως ἄλλο πήγαινε νὰ ζητήσῃ πληροφορίες σχετικὰ μὲ τὴ στρατιωτικὴ κατάσταση τῆς περιοχῆς ἀνάμεσα στὸ κράαλ τοῦ Ἰνάντα καὶ στὴν κοιλάδα τοῦ Μασουντί. Μέσα μου ἄρχισε νὰ ξαναγεννιέται ἡ ἐλπίδα. Ἂν μ' ἄφινε

ἐλεύθερο, ἀπὸ τὴν κοιλάδα τοῦ Μασουντὶ σὲ μιὰ-δυὸ ὧρες θὰ κατάφερνα νὰ φθάσω στὰ φυλάκια τοῦ Ἄρκολλ. Μὰ θὰ μ' ἄφινε ἄραγε ὁ Λαπούτα νὰ φθάσω ὡς ἐκεῖ, ἢ θὰ ἔβαζε τοὺς δικούς του νὰ μὲ σκοτώσουν ἢ νὰ μὲ ξαναπιάσουν, προτοῦ ἐγὼ φθάσω στὶς προφυλακές μας; Ὅσο πιὸ πολὺ τὸ συλλογιζόμουν, τόσο πιὸ πολὺ ἔνοιωθα τὸ θάρρος μου καὶ τὴν αἰσιοδοξία μου νὰ μ' ἐγκαταλείπουν.

Ὁ Λαπούτα ξαναγύρισε κι' ἔκλεισε πίσω του τὴν πόρτα.

— Δέχομαι τὴν πρότασή σου μὲ τοὺς ὅρους ποὺ ἔβαλες ἐσὺ ὁ ἴδιος, εἶπε. Θὰ μὲ ὁδηγήσῃς στὸ μέρος ποὺ ἔκρυψες τὸ περιδέραιο, θὰ μοῦ τὸ παραδώσῃς στὰ χέρια μου, καὶ γι' ἀντάλλαγμα θὰ σοῦ χαρίσω τὴ ζωή σου. Ὡς ἐκεῖ θὰ πάω μὲ τ' ἄλογο κι' ἐσὺ θὰ μ' ἀκολουθήσῃς δεμένος στὴ σέλλα μου. Ἂν τύχῃ καὶ βρεθοῦμε σὲ κίνδυνο ἐξ αἰτίας τῶν λευκῶν, θὰ σοῦ τινάξω τὰ μυαλὰ στὸν ἀέρα. Δέχεσαι;

— Δέχομαι, εἶπα καὶ σηκώθηκα μὲ κόπο. Ἂν θέλετε ὅμως νὰ φθάσω ὡς τὴν κοιλάδα τοῦ Μασουντί, νὰ πηγαίνετε ἀργά, γιατὶ μόλις καὶ μετὰ βίας στέκομαι στὰ πόδια μου.

Ἔδγαλε ἕνα Εὐαγγέλιο καὶ μ' ἔβαλε νὰ ὁρκιστῶ πὼς θὰ κρατοῦσα τὸ λόγο μου.

—Ὁρκισθῆτε μου ὅμως καὶ σεῖς, εἶπα, πὼς ἂν σᾶς δώσω τὰ ρουμπίνια, θὰ μοῦ χαρίσετε τὴ ζωή.

Ὁρκίσθηκε βάζοντας τὸ χέρι του ἐπάνω στὸ Εὐαγγέλιο κι' ὕστερα ἔσκυψε καὶ τὸ φίλησε. Εἶχα ξεχάσει πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὲς λεγόταν χριστιανός.

—Ἔχω κάτι ἀκόμη νὰ σᾶς ζητήσω, εἶπα. Θὰ ἤθελα τὸ σκυλί μου νὰ ταφῇ κι' ὄχι νὰ πεταχτῇ σὰν ψοφίμι.

—Ἔγινε κιόλας, εἶπε. Ἦταν γενναῖο ζῶο καὶ ὁ λαός μου, ξέρει νὰ ἐκτιμᾷ τὴν ἀνδρεία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

Οἱ συνέπειες μιᾶς συμφωνίας.

Μοῦ ἔδεσαν σφιχτὰ τὰ μάτια καὶ μοῦ τύλιξαν τοὺς καρποὺς τῶν χεριῶν μ' ἕνα λουρί, ποὺ στερέωσαν τὴν ἄλλη του ἄκρη στὴ σέλλα τοῦ Λαπούτα. Πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου ἔκαιγε ὁ φλογερὸς ἥλιος τοῦ ἀπομεσήμερου καὶ τὰ πόδια μου σκουντουφλοῦσαν κάθε τόσο ἀπάνω στὶς πέτρες τοῦ δρόμου. Αὐτὲς ἦσαν ἄλλωστε οἱ μόνες ἐνδείξεις ποὺ εἶχα ἀπὸ τὸν ἐξωτερικὸ κόσμο. Ἀπ' ὅ,τι καταλάβαινα ἀπὸ τὸν κρότο ποὺ ἔκαναν τὰ πέταλα τοῦ ἀλόγου, ὁ Λαπούτα ἐπεμενε τὸ πολεμικό του ἄτι. Ἂν βρίσκεται κανεὶς ποὺ νομίζει ὅτι εἶναι εὔκολο πρᾶγμα νὰ περπατῇ δεμένος πίσω ἀπὸ ἕνα ἄλογο μὲ τὰ μάτια κλειστά, τὸν συμβουλεύω νὰ κάνῃ τὸ πείραμα στὸν ἑαυτό του.

Μέσ' στὸ ἀπόλυτο σκοτάδι ποὺ βρισκόμουν, μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ κανονίσω τὸ βῆμα μου σύμφωνα μὲ τὸ δικό του. Ἂν ἔκανα νὰ τρέξω, τὸ ξεπερνοῦσα κι' ἕνα ξαφνικὸ τράβηγμα μ' ἔφερνε πάλι πίσω. Ἂν πάλι βραδυποροῦσα, τὸ ἄλογο μὲ τὸ τρέξιμό του πήγαινε νὰ μοῦ ἐξαρθρώσῃ τὰ χέρια μου.

Ἐπὶ μιὰ ὥρα καὶ περισσότερο συνεχίστηκε ἡ μαρτυρικὴ αὐτὴ παρεία. Κατεβαίναμε ὅλο καὶ χαμηλότερα. Συχνὰ ἔφθανε στ' αὐτιά μου ὁ κρότος ἑνὸς καταρράκτη ἢ μοῦ συνέβαίνε νὰ πλατσουρίσω μέσα στὰ νερά, καθὼς περνούσαμε ἀπὸ κανένα ποταμάκι.

Ἐνόσῳ προχωροῦσα ἔτσι σκοντάφτοντας καὶ παραπαίοντας, οἱ σκέψεις μου ἦταν ἐντελῶς ἀλλοῦ ἀπὸ τὸν Λαπούτα καὶ τὰ σχέδιά του. Ἡ καρδιά μου ξεχείλιζε ἀπὸ λύπη γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Κόλιν κι' ἔβραζε ἀπὸ λύσσα γιὰ τὸ φονιά του. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ εἶχα χυμήξει καταπάνω στὸν Ἐνρικέζ, δὲν εἶχα ξανασυλλογιοθεῖ τὸ σκύλο μου. Ὁ θάνατός του ἦταν γιὰ μένα ἕνα σκληρὸ χτύπημα, μὰ ἡ ἴδια τύχη δὲν μὲ περίμενε καὶ μένα τὸν ἴδιον σὲ μία-δύο ὧρες; Γιὰ ποιὸ λόγο λοιπὸν νὰ τὸν κλαίω;

Ἡ λύπη μου ὅμως ξαναζωντάνεψε μέσα μου μαζὶ μὲ τὴν πρώτη ἐλπίδα. Πρὶν μοῦ δέσουν τὰ μάτια, ζήτησα νὰ μὲ πάνε στὸν τάφο τοῦ σκύλου μου, καὶ ἐνῷ τριπόδιζα πίσω ἀπὸ τὸ ἄλογο τοῦ Λαπούτα, ἔδινα στὸν ἑαυτό μου τὴν ὑπόσχεση πὼς ἂν ἀποκτοῦσα τὴν ἐλευθερία μου, ὅταν θὰ ἔπαιρνε τέλος αὐτὴ ἡ ἀνταρσία, θὰ ξαναγύριζα πίσω στὸν τάφο τοῦ Κόλιν γιὰ νὰ τοῦ στήσω ἕνα μνημεῖο, ὅπως ἄξιζε στὸ πιστὸ ζῶο ποὺ μοῦ ἔσωσε τὴ ζωή. Στὸ μνημεῖο ἐπάνω, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἡμερομηνία τοῦ δικοῦ του θανάτου, θὰ ἦταν γραμμένη καὶ ἡ ἡμερομηνία ποὺ ὁ φονιᾶς του βρῆκε τὴν τιμωρία του ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ κυρίου τοῦ Κόλιν. Δάκρυα κόπου καὶ λύσσας μούσκευαν τὸ μαντήλι ποὺ μοῦ ἔκλεινε τὰ μάτια, καθὼς ἔκανα αὐτὲς τὶς σκέψεις, καὶ ἀνακατεύονταν μὲ τὰ δάκρυα τῆς λύπης ποὺ ἔχυνα γιὰ τὸν σκύλο μου.

Ἐκάναμε στάση. Ὁ Λαπούτα μοῦ ἔλυσε τὰ χέρια καὶ μοῦ ἔδγαλε ἀπὸ τὰ μάτια τὸ μαντήλι. Στὴν ἀρχὴ τὸ φῶς μ' ἐτύφλωνε καὶ δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω ποῦ βρισκόμαστε. Ὑστερα συνείθισα καὶ εἶδα πὼς ἤμαστε σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς λοφίσκους ποὺ πλαισίωναν τὸ Βόλκμπεργκ. Πέρα στὸ βάθος διακρινόταν ἡ βαθειὰ κοιλάδα τοῦ Μεγάλου Λετάμπα, καὶ τὸν ὁρίζοντα πρὸς τ' ἀνατολικὰ τὸν ἔκλεινε ἡ γαλανὴ βουνοσειρὰ τοῦ Λεμπόμπο. Ὁ Λαπούτα μ' ἔβαλε νὰ καθήσω.

—Ὁ δρόμος ἦταν τραχύς, εἶπε, μπορεῖς νὰ ξεκουραστῇς λίγη ὥρα, γιατὶ δὲν ἔχω καμμία διάθεση νὰ σὲ πάρω πισωκάπουλα.

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ χάϊδεψε τὸ λαιμὸ τοῦ ἀλόγου του. Τὸ εὐγενικὸ ζῶο γύρισε καὶ μᾶς ἐκοίταξε μὲ τὰ ἥμερα μάτια του. Ἀναγνώριζε ἄραγε τὸν καβαλλάρη του τῆς προχθεσινῆς βραδυᾶς;

Εἶχα ἰδεῖ τὸ Λαπούτα στὴ σπηλιά, στὸ ρόλο τοῦ χριστιανοῦ ἱερέα καὶ τοῦ βασιλιᾶ· τὸν εἶχα ἰδεῖ ἀργότερα στὸ ρόλο τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ τοῦ στρατηλάτη· στὸ κράαλ τοῦ Ἰνάντα φέρθηκε σὰν ἄγριος, ποὺ δὲν ἔχει καμμία κυριαρχία στὸν ἑαυτό του. Τώρα, στὸ βουνὸ ἐπάνω, εἶχα τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν γνωρίσω ἀπὸ μιὰ ἄλλη, ὁλωσδιόλου διαφορετικὴ ὄψη. Μοῦ φέρθηκε μὲ καλωσύνη καὶ ἐνδιαφέρον, καὶ ὅταν συνεχίσαμε τὴν πορεία μας, μοῦ ἄφησε τὰ μάτια ἀνοιχτὰ καὶ προσπαθοῦσε νὰ συγκρατῇ τὸ ἄλογό του γιὰ νὰ μπορῶ νὰ τὸν ἀκολουθῶ ὅσο τὸ δυνατὸ πιὸ ἄκοπα. Ὕστερα ἄρχισε νὰ μοῦ μιλῇ σὰν νὰ εἴμαστε δυὸ καλοὶ φίλοι ποὺ εἶχαν βγεῖ μαζὶ σὲ περίπατο. Ἐμεινα κατάπληκτος ἀπὸ τὶς ἀπέραντες γνώσεις του καὶ τὴ μόρφωσή του. Στὸ τέλος πιὰ δὲν κρατήθηκα.

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ξέσπασα. Ἔτσι καλλιεργημένος ὅπως εἶσθε, γιὰ ποιὸ λόγο θέλετε νὰ ξαναφέρετε τὸ λαό σας στὴν πιὸ ἄγρια βαρβαρότητα; Γιατί τοὺς παρακινεῖτε στὴ λεηλασία, στὸ φόνο καὶ στὶς σφαγές;

— Αὐτὸ ποὺ σεῖς ὀνομάζετε λεηλασία καὶ σφαγὴ ἐμεῖς τὸ ὀνομάζουμε καθαρμό, εἶπε ἐπίσημα ὁ Λαπούτα. Κάθε τόσο χρειάζονται κάτι τέτοιο καθαρμοὶ γιὰ νὰ ἐξαγνίζεται ἡ ἀνθρωπότης.

Καθὼς μιλούσαμε ἔτσι, εἴχαμε περάσει τὸ Μεγάλο Λετάμπα στὸ πέρασμά του καὶ συνεχίζαμε τὸ δρόμο μας πρὸς τὸ ὀροπέδιο. Ὁ Λαπούτα πήγαινε πάντοτε κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα ἢ πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους γιὰ νὰ φαίνεται ὅσο τὸ δυνατὸ λιγώτερο, καὶ καθὼς μιλοῦσε, κοίταζε ἀδιάκοπα γύρω του κατοπτεύοντας τὴν περιοχή. Φαινόταν ἀνήσυχος. Σκέφθηκα τότε πὼς οἱ λευκοὶ ἴσως νὰ βρίσκονταν κοντά μας κι' αὐτὴ ἡ

ἰδέα μοῦφερε μιὰ παράξενη ἀνατριχίλα. Γιὰ μιὰ στιγμή, καθὼς ἔκανα νὰ μιλήσω, ὁ Λαπούτα μοῦ ἔδαλε τὸ χέρι του στὸ στόμα, καὶ διασχίσαμε σιωπηλοὶ μιὰ στενὴ ρεμματιὰ ποὺ στὸ βάθος της κυλοῦσε ἕνα ποταμάκι. Ὕστερα ἀνεβήκαμε σὲ μιὰ δενδρόφυτη πλαγιὰ καὶ ὁ Λαπούτα χαλάρωσε τὴν ἐπίβλεψή του.

[Ἀκολουθεῖ] ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΟΥ

Ἔν' ἀπόβραδο, μπῆκα στῶν λησμονημένων νεκρῶν τὸν τόπο.
Ἕνα πελώριό, καταπράσινο καὶ φουντωτὸ κυπαρίσσι, σὰ στοιχειό, ἐφύλαγε τοὺς τάφους.
Τὸ κυπαρίσσι ἀργεῖ νὰ ξεραθῇ. Ὁ θάνατος, λές, τὸ ἀγαπᾷ, ἀφοῦ αὐτὸ καὶ μόνο τοῦ κρατεῖ συντροφιά.
Ἀλλὰ τίποτα δὲν εἶναι αἰώνιο...
Πέρασαν χρόνια. Πάλι ἔν' ἀπόβραδο μπῆκα στῶν λησμονημένων νεκρῶν τὸν τόπο. Τὸ κυπαρίσσι ἦταν ξερό. Ὁλόρθο στὴ θέση του, ἀλλὰ μὲ κατακίτρινα κλαριά. Καλύτερα νὰ ἦταν πεσμένο.
Ὁ ἄνεμος τὸ φυσοῦσε, κι' αὐτὸ σκόρπιζε ἕναν παράξενο, μὰ πολὺ παράξενο ἦχο, σὰ νάλεγε: «Ἄκαρδε! οὔτ' ἐμένα δὲν μάφησες νὰ ζήσω; Τώρα ποιὸς θὰ θρηνῇ τοὺς νεκρούς σου; Οἱ νίκες σου θὰ εἶναι βουβές: ὁ θρῆνος μου ἦταν ἡ μόνη μουσικὴ τοῦ θριάμβου σου...»

(«Σειραί») ΔΗΜ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

[Τὸ κατωτέρω εὔθυμο καὶ χαριτωμένο στιχούργημα τοῦ παλιοῦ ζακυνθινοῦ ποιητῆ Ἀνδρέα Μαρτζώκη, πρωτοδημοσιεύθηκε στὸ «Ἡμερολόγιον» Σκόκου τοῦ 1898. Γιὰ νὰ τὸ ἀπολαύσετε, ἀρκεῖ νὰ ξέρετε πὼς ὁ μικρός, ποὺ συμπληρώνει τάχα τὸ ἀπογραφικό του δελτίο, εἶναι γιὸς τοῦ ἴδιου τοῦ ποιητῆ, ὀνομαζόμενος χαϊδευτικὰ Γκίκης, καὶ πὼς γεννήθηκε λίγες ἡμέρες ἀφοῦ ἔγινε στὴ Ζάκυνθο ἑνὰς καταστρεπτικὸς σεισμός. Τὰ ἰδιωματικὰ τῆς γλώσσας καὶ μερικὰ ἄλλα Ζακυνθινά, ἐξηγοῦνται σὲ ὑποσημειώσεις.—Σ.τ.ἀ.].

ΔΕΛΤΙΟΝ ΑΠΟΓΡΑΦΗΣ
ΜΙΚΡΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Τόνομά σου;

Ὅπως θέλει καθένας μ' ὀνομάζει,
Γκίκη, μπεμπάντη, μάγκα, πορικό(1),
Μὰ ὁ μπαμπάς μου, νὰ ξέρετε, μὲ κράζει
«Σεισμοπαίδι» καὶ πρὶν νὰ γεννηθῶ.

Ἀρσενικὸ ἢ θηλυκό;

Ἕνας μὲ παίρνει γι' ἄντρα, ἄλλος γιὰ [κόρη
Φορῶ βελέσι(2), δὲν ἔχω τύπιο αὐτί.
Ἡ μαμμά μου μοῦ λέει πὼς εἶμ' ἀγόρι
Καὶ σ' ἕνα μῆνα θὰ φορῶ βρακί.

Τί ἡλικία ἔχεις;

Τοῦ σεισμοῦ εἶμ' ἀδέρφι διδυμάρι,
Τοῦ δεύτερου, τοῦ ἀντρείου θέλω νὰ πῶ,
Ποῦ γκρέμισε τὸν τοῖχο καὶ τἀμμάρι
Κι' ἔχασα τῆς μαράσκας(3) τὸ γλυκό.

Σέρεις γράμματα;

Ξέρω, διαβάζω σ' ὅλα τὰ βιβλία,
Στὸν «Πατριώτη»(4), στὸ ἄγραφο χαρτί·
Ξέρω καὶ κάνω διάφορα σημεῖα
Στὸ πάτωμα, στοὺς τοίχους, στὸ τσουλί.

Ἀπὸ ποιὸ ἔθνος εἶσαι;

Κάθε σημαία μάρέσει, εἶναι δική μου·
Ὑπήκοος δὲν εἶμαι κανενός·
Ὅλοι στὸ σπίτι εἶναι ὑπήκοοί μου,
Εἶμαι ἄρχων, βασιλιὰς τυραννικός.

Τί τέχνη κάνεις;

Ἄλλη τέχνη δὲν ξέρω, δὲν γνωρίζω,
Παρὰ νὰ καταστρέφω ὅ,τι μπορῶ·
Ὅ,τι εἶν' ὀρθὸ τὸ ρίχνω, τὸ γκρεμίζω,
Μπήχνω πρόκες στάρμάρια, στὸ κομμό.

Ποῦ εἶσαι δημότης;

Ἔχω τὴ χάρη νἆμαι Γιοφυριώτης(5),
Ὅπου πουλοῦν τὰ σῦκα, τὸ χαλβά·
Γείτονάς μου εἶν' ὁ Σπύρος ὁ Νεότης(6),
Κι' ἀγοράζω τὴν κάθε λιχουδιά.

Τί θρησκεία ἔχεις;

Κάθε βράδυ μὲ χέρια σταυρωμένα,
Καὶ κάθε αὐγὴ ποὺ τὸ γιδᾶ γροικῶ,
Λέω κάποια λόγια ποὖχω μαθημένα,
Ἔμπρὸς στὴν Παναγιὰ καὶ τὸ Χριστό.

Ζάκυνθος, 1896

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

1. **Πωρικὸ** (φρούτο), λένε στὴ Ζάκυνθο τὰ-τσατα παιδιά.— 2. **Βελέσι**, φουστάνι.— 3. **Μαράσκα**, βύσσινο.— 4. «**Πατριώτης**», ζακυνθινὴ ἐφημερίδα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. — 5. **Γιοφύρι** λέγεται μιὰ κεντρικὴ συνοικία τῆς Ζακύνθου.— **Σπύρος Νεότης**, κεφίφημος ζαχαροπλάστης στὸ Γιοφύρι.

ΤΟ ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΝΟ ΠΟΤΗΡΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

3.

Πέρασε κάμποσος καιρός. Ὁ Ἀβδουλλὰχ κι' ὁ γιός του ἐξακολουθοῦσαν νὰ ψωμοζοῦν μὲ τὰ λίγα ποὺ τοὺς ἔδιναν τἄθλια ἐκεῖνα σαπούνια, χωρὶς νἀποφασίζουν καὶ νὰ ξενιτευθοῦν, γιατὶ ἀγαποῦσαν τὸν τόπο τους. Ὁ Ἀχμὲτ μεγάλωνε καὶ πήγαινε πάντα στὸ σχολεῖο. Μ' ὅλη τὴ φτώχεια καὶ τὴν πεῖνα, ἦταν ἕνα γερὸ καὶ χαρούμενο παλληκαράκι, ποὺ δὲν παραπονιόταν ποτὲ καὶ προσπαθοῦσε νὰ παρηγορῇ καὶ νὰ ἐνθαρρύνῃ τὸν πατέρα του.

Μιὰ μέρα, τὴν ὥρα ποὺ ἐσχόλαζε, περνώντας τὸ μεγάλο κεντρικὸ δρόμο τῆς πόλης, στάθηκε νὰ ἰδῇ ἕνα ἠμερωμένο λιοντάρι, ποὺ τὸ κρατοῦσε μὲ δυνατὸ λουρὶ ἕνας δερβίσης. Ἡ κίνηση τοῦ δρόμου ἦταν μεγάλη. Κι' ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἄντρες, γυναῖκες καὶ παιδιά, ἔτρεχαν ἀπὸ παντοῦ ἢ στέκουνταν νὰ θαυμάσουν τὸ θεριό, ποὺ ὁ δερβίσης τὸ ἔσερνε σὰ σκυλάκι.

Ἄξαφνα, τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ λιοντάρι περνοῦσε μπροστὰ ἀπ' τὸν Ἀχμέτ, φάνηκαν στὸ δρόμο κάτι ἄνθρωποι μὲ παράξενες στολὲς καὶ μὲ κοντάρια, ποὺ ἔτρεχαν φωνάζοντας:

— Τόπο, τόπο στὸν Βασιλέα τῶν Βασιλέων! Παραμερίστε νὰ περάσῃ ὁ μεγάλος Σάχης! Τόπο!

Κι' ἔσπρωχναν τὸν κόσμο γιὰ νὰ τραβηχθῇ στὶς ἄκρες καὶ νἀφήσῃ ἐλεύθερη τὴ μέση τοῦ δρόμου, νὰ περάσῃ ὁ βασιλιάς. Καὶ σὲ λίγο φάνηκε ὁ Σάχης τῆς Περσίας, καβάλλα σ' ἕνα περήφανο μαῦρο ἄλογο, καὶ τριγυρισμένος ἀπὸ πολλοὺς στρατιῶτες, κι' αὐτοὺς καβαλλάρηδες.

Ἀκολουθοῦσε ἕνα ὡραῖο ἁμάξι, ποὺ τὸ ἔσερναν τέσσερα χρυσοστόλιστα μουλάρια. Κι' ἴσα-ἴσα, ὅταν τὸ ἁμάξι βρέθηκε μπροστὰ στὸν Ἀχμέτ, πήδησε ἀπὸ μέσα μιὰ πανέμορφη βασιλοπούλα, σχεδὸν τῆς ἡλικίας του, ἀσπροντυμένη, ποὺ ἤθελε νὰ μπῇ σ' ἕνα μαγαζί, κάτι νὰ ψωνίσῃ.

Τὴν ἑπομένη ἦταν τὸ μεγάλο πανηγύρι, κι' ὦ Σάχης μὲ τὴν κόρη του εἶχαν ἔρθει ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα στὴν ἱερὴ πόλη, γιὰ νὰ προσκυνήσουν στὸ τζαμὶ μὲ τὸ χρυσὸ θόλο.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΘΕΙΟΣ - ΜΙΧΑΛΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

Κι' ἄλλο πένθος στὸ σπίτι μας. Μόλις πέρασαν τρεῖς μῆνες ἀπὸ τὸ θάνατο Ἐκείνου, καὶ τὸν ἀκολουθεῖ στὸν τάφο — τὸν ἴδιο τάφο — κι' ὁ ἀγαπημένος του ἀδελφὸς ***Μιχαὴλ Π. Παπαδόπουλος,*** ὁ «θεῖος-Μιχάλης», ὅπως τὸν λέγαμε, ἢ ἁπλούστερα «ὁ γιατρός». Γιατ' ἦταν «ρινολαρυγγοωτολόγος», ἀπὸ τοὺς διαπρεπεῖς τοῦ καιροῦ του, καὶ στρατιωτικὸς γιατρὸς ποὺ εἶχε φτάσει στὸ βαθμὸ τοῦ ἀρχιάτρου.

Ἀλλὰ μὴ νομίσετε πὼς ἦταν ἄσχετος μὲ τὴ «Διάπλασι». Ὅταν ἱδρύθηκε τὸ περιοδικὸ στὰ 1879, ὁ Νικόλαος καὶ ὁ Μιχαήλ, τὰ δυὸ ἀγαπημένα ἀδέλφια, ἦταν νεαροὶ φοιτηταί, — ὁ πρῶτος τῆς Νομικῆς — καὶ μαζὶ συνέλαβαν καὶ συζήτησαν τὴν ἰδέα, καὶ μαζὶ τὴν πραγματοποίησαν, καὶ μαζί, γιὰ καιρό, ἐργάζουνταν πλάϊ-πλάϊ στὸ γραφεῖο, ποὺ ἀπὸ τότε ἦταν «οἰκογενειακὸ» ὅπως ἀπάνω - κάτω καὶ σήμερα... Ναί, ὁ θεῖος-Μιχάλης στάθηκε ὁ πρῶτος γραμματικός, διεκπεραιωτὴς τῆς «Διαπλάσεως», καὶ βοηθὸς τοῦ διευθυντῆ ἀδελφοῦ του σὲ ὅλα. Κι' αὐτὸ ὥς που πῆρε τὸ δίπλωμά του κι' ἔφυγε νὰ τελειοποιηθῆ στὸ Παρίσι. Ἐκεῖ ἔκαμε λαμπρὲς σπουδές, εἰδικεύθηκε στὰ νοσήματα τῆς μύτης, τοῦ λαιμοῦ, τῶν αὐτιῶν — μαθητὴς τοῦ διάσημου Φωβὲλ καὶ βοηθὸς στὴν Κλινικὴ του — καὶ γύρισε στὴν Ἑλλάδα μὲ τὰ καλύτερα συστατικά. Ἡ «Διάπλασις» τὸν εἶχε διατηρήσει στὸ Παρίσι, αὐτὴ τοῦ εἶχε κάνει ὅλα τὰ ἔξοδα τῶν σπουδῶν. Κι' ὁ θεῖος-Μιχάλης δὲν τὸ ξέχασε ποτέ. Δὲν ἐργαζόταν πιὰ στὸ γραφεῖο της, πάντα ὅμως τὴν ἀγαποῦσε θερμά, γι' αὐτὴν ἐνδιαφερόταν ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἐπιστήμη του, πολλὲς φορὲς τὴν ἐνίσχυσε οἰκονομικῶς, καὶ ... γιάτρευε δωρεὰν κάθε Διαπλασόπουλο! Ἑκατοντάδες παιδιὰ καὶ κορίτσια πέρασαν ἀπὸ τὰ χέρια του, ἀπὸ τὸ ἰατρεῖο του, τὰ τελευταῖα πενήντα χρόνια, ἄλλο γιὰ νὰ παλλαχθῆ ἀπὸ τὶς «ἐκβλαστήσεις» τῆς μυτίτσας του, ποὺ τοῦ ἐμπόδιζαν τὴν ἀναπνοή, ἄλλο γιὰ νὰ διορθώσῃ τὶς ἀδιόρθωτες ἀμυγδαλές του. Νά, κι' ἡ ἀγαπητή μας *Ζάχαρη*, ποὺ ἦταν προχτὲς καὶ στὴν κηδεία του, μοῦ ἔλεγε πὼς ὁ θεῖος-Μιχάλης τῆς ἔκοψε κάποτε τὶς ἀμυγδαλὲς καὶ γλύτωσε ἀπ' τὸ βάσανό τους.

Ἦταν καθαυτὸ ὁ ἄνθρωπος τοῦ καλοῦ. Δὲν ἐξασκοῦσε τὴν εὐεργετική του ἐπιστήμη γιὰ χρηματισμὸ καὶ γι' αὐτό, μολονότι ἔμεινε ἀνύπαντρος καὶ δὲν εἶχε σπουδαῖες οἰκογενειακὲς ὑποχρεώσεις, δὲν ἔκαμε μεγάλη περιουσία. Ἀφοσιωμένος στὴ φιλανθρωπία, στὰ πατριωτικὰ καὶ κοινωνικὰ ἰδανικά, ὑπηρέτησε τὴν πατρίδα μὲ πίστη καὶ ἐνθουσιασμό, σὰ στρατιωτικὸς γιατρός, σ' ὅλες τὶς ἐκστρατεῖες ποὺ ἔλαβε μέρος — γενναῖος, ἀκούραστος, ἀτρόμητος. Μὲ τὴν ἴδια ἀφοσίωση κι' ἀνιδιοτέλεια ὑπηρέτησε τὴν κοινωνία σὲ διάφορα νοσοκομεῖα, καὶ τὶς ἐλεύθερες ὧρες του τὶς ἀφιέρωνε στὴ Σχολὴ Ἀπόρων Παίδων τοῦ «Παρνασσοῦ», ποὺ ἦταν γιὰ χρόνια ὁ ἔφορός της κι' ὁ γιατρός της. Μπορῶ νὰ πῶ πὼς τὸ ἵδρυμα αὐτὸ τὸ ἀγαποῦσε ὅσο καὶ τὴ «Διάπλασι». Κι' ἀπὸ τὴ μικρή του περιουσία, ποὺ τὴ μοίρασε στοργικὰ στὰ δέλφια του, τὴ Μαρία καὶ τὸ Νικόλαο — γιατὶ ζοῦσε κι' Ἐκεῖνος, ὅταν ὁ θεῖος-Μιχάλης ἔκαμε τὴ διαθήκη του — ἕνα σχετικῶς γενναῖο κληροδότημα ἄφησε καὶ στὸν «Παρνασσὸ» πρὸς ἐνίσχυση τῆς Σχολῆς του.

Ἦταν καὶ μεγάλος ἑλληνολάτρης. Ἀγαποῦσε, προτιμοῦσε, ἤθελε, ὑπερασπιζόταν κάθε τι τὸ ἑλληνικό. Γινόταν ἐξωφρενῶν ἅμα ἄκουγε τὶς λέξεις Ρωμιός, Ρωμιοσύνη, Ρωμέϊκο, ἢ τὶς ἔβλεπε γραμμένες σὲ καμμιὰ ἐφημερίδα ἢ κανένα βιβλίο. «Δὲν εἴμαστε λοιπὸν Ἕλληνες; ἐφώναζε, καὶ πρέπει νὰ τὸ λέμε κι' ἐμεῖς οἱ ἴδιοι; ντροπή μας!». Καμμιὰ φορὰ προσπαθοῦσα νὰ τοῦ ἐξηγήσω πὼς τὶς λέξεις ἐκεῖνες, σὰν ἱστορικές, μποροῦσαμε νὰ τὶς μεταχειριζόμαστε ὅπου ἔπρεπε — ὄχι βέβαια παντοῦ — ὅπως ὁ Σουρῆς στὶς σάτυρές του κι' ὁ Παλαμὰς σὲ μερικὰ ποιήματά του. Ἀλλὰ ἐθύμωνε τόσο πολὺ καὶ μαζί μου — «ἄσε με καὶ σύ, μαλλιαρέ!» — ὥστε ἔπαψα ὁλωσδιόλου νὰ τοῦ ἀντιλέγω. Ἡ ἴδια ἀγανάκτηση τὸν ἔπιανε κι' ὅταν ἄκουγε ἕλληνες τραγουδιστὲς νὰ τραγουδοῦν σὲ ξένη γλῶσσα. Τὰ τραγούδια ὅλα τὰ ἤθελε μεταφρασμένα ἑλληνικά. Ἰσχυριζόταν μάλιστα, καὶ σὰν λαρυγγολόγος, πὼς ὁ ἑλληνικὸς λάρυγγας ὑποφέρει τραγουδώντας φθόγγους ξένους, δὲν μπορεῖ νὰ βγάλῃ μ' αὐτοὺς ὅλη του τὴ φωνή, στρεβλώνεται, παραμορφώνεται, κι' ἔτσι ἡ ἑλληνικὴ μετάφραση τῶν ξένων τραγουδιῶν ἐπιβάλλεται ὄχι μόνο γιὰ λόγους πατριωτικοὺς καὶ καλλιτεχνικούς, ἀλλὰ καὶ ὑγιεινούς. Κι' ἴσως δὲν εἶχε καθόλου ἄδικο. Καμμιὰ ἀντίρρηση δὲν τοῦ ἔφερνα σ' αὐτὴ τὴ θεωρία...

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Τί ὡραῖα ποὺ στέκεται ὁ Μπέμπης καὶ τὸν ταΐζουν.
Ἀνεκοινώθη ἀπὸ τὴν Ρεζελάντια

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΦΗΒΙΚΟ

Τὰ πανιὰ ἄπλωσε πλέρια, ἄκρη ὁ κόσμος [δὲν ἔχει
Εἶναι πιὸ ὄμορφοι οἱ ἄγνωστοι πάντα [γιαλοί...

Κ. Χατζόπουλος

Θὰ τ' ἀνοίξω καὶ πάλι καὶ μακρυὰ θὰ [πετάξω.
θὰ τ' ἀνοίξω καὶ πάλι τὰ πρῶτα φτερά.
Σὲ λιμάνια ἄλλων κόσμων γαλήνια [θ' ἀράξω,
σὲ λιμάνια χρυσόφωτα ποὺ ὁμορφαίνει [ἡ χαρά.
Θὰ διαβαίνω στὰ οὐράνια—κάτω ὁ κό- [σμος θὰ στέκῃ
μέσ' στὸ μέσος κλεισμένος, στὴ ζωὴ [τὴ βαρειά·
μάταια ἡ Φύση γι' αὐτὸν τὴ χαρὰ ρο- [δοπλέκει,
σ' ἀλυσσίδες δεμένος δὲ θωρεῖ λευτεριά.
Στὰ γαλάζια τοῦ ἀπείρου οἱ φτεροῦγες [τῆς νειότης
θὰ μὲ φέρνουν σ' ἐκεῖνο ποὺ ποθῶ, [ποὺ ἀγαπῶ.
Ἡ χαρὰ στὸ πλευρό μου τραγουδάει [τὸ σκοπό της.
—Ὤ! τραγούδι γαλήνιο, γελαστό, χα- [ρωπό,
Ὦ τραγούδι ποὺ ἀνάβεις στὴν καρδιά [μου τὸν πόθο
μιᾶς καινούργιας ἀγάπης, μιᾶς και- [νούργιας ζωῆς,
μεῖνε πάντα μαζί μου—τὸ σκοπό σου [ὅταν νοιώθω,
νοιώθω μέσα μου φλόγα θεογεννήτρας [πνοῆς.
Τὸ φθινόπωρο φεύγει, στὴ γῆ πέφτουν [τὰ φύλλα,
μαῦρα νέφη διαβαίνουν—τὰ δέντρα ξερά.
Μὰ ἐγὼ νοιώθω βαθιά μου τὴν κρυφὴ [ἀνατριχίλα
τοῦ ἀνοιξιάτικου γέλιου, τοῦ Ἀπριλιοῦ [τὴ χαρά!
Καὶ σὲ κήπους ὁλόδροσους θὰ σὲ φέρ- [νῃ τ' ἀγέρι,
καὶ σὲ πλάνα περβόλια γιομάτα καρπό.
Πάντα γύρω μου φῶς, φλογερὸ κιλο- [καίρι
—κι' ἡ χαρὰ ψιθυρίζει τὸ δικό της σκοπό.
Κι' ἂν σὲ βράχια μιὰ μέρα τὰ φτερά [μου ματώσω
κι' ἂν μὲ φτάσῃ—ποιὸς ξέρει;—κάποια [λύπη κρυφή,
τὴν καρδιά μου στὸν πόνο ποτὲ δὲ θὰ [δώσω,
μὰ ψηλάθε, ἀπὸ τῶν βουνῶν τὴν κορφή,
Θὰ τ' ἀνοίξω καὶ πάλι, καὶ μακρυὰ θὰ [πετάξω,
θὰ τ' ἀνοίξω καὶ πάλι τὰ πρῶτα φτερά,
Σὲ λιμάνια ἄλλων κόσμων γαλήνια θ' [ἀράξω,
σὲ λιμάνια χρυσόφωτα, ποὺ ὁμορφαίνει [ἡ χαρά!...

Ἅγις [Α]

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

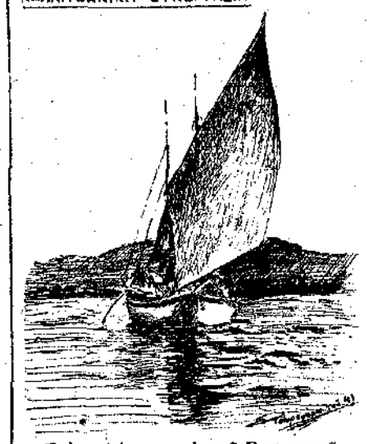

Στὰ γαλήνια νερὰ τοῦ Σαρωνικοῦ.
Σκίτσο τοῦ Σταυροφόρου τοῦ 41

Η ΓΙΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ
Ἡ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

Καὶ ἦλθε ἡ πρώτη Ὀκτωβρίου, μεγάλη ἡμέρα, γιορτὴ τοῦ Ἀνανία. Καὶ ἔλαχε σ' ἐμένα ὁ κλῆρος νὰ πλέξω μὲ τὴ φτωχὴ πέννα μου τον πανηγυρικό του.

Ὦ Ἀνανία, ἀγαπητὲ ψυχογιὲ τῆς ἀγαπητῆς μας Διάπλασης, μοναχογιὲ μεταξὺ δώδεκα ἀδελφῶν. Ἀμίμητε! Ὑπέροχε! Θαυμάσιε! Τόσα χρόνια (κι' ἀκόμα δὲν ἔβγαλες μουστάκι) μᾶς διασκεδάζεις μὲ τὰ τόσο τερπνά, ἀλλὰ καὶ ὠφέλιμα «Νέα καὶ Περίεργα», τὰ «Χίλια Μύρια», τὶς «Κυριακές» καὶ τἄλλα. Ἔχεις ἕνα ἰδιαίτερο τρόπο ὅταν μᾶς τὰ διηγῆσαι. Ἀλλὰ ἡ μεγάλη σου ἐπιτυχία εἶναι τἀλογοπαίγνια. Ἐπιδημία ἔχουν καταντήσει σ' ὅλα τὰ παιδιά, ὥστε ἦλθεν ἐποχὴ ποὺ ἀκούσθηκε τὸ περίφημο: «Θαυμαστὰ τὰ ἔργατά σου, Ἀνανία!»

Καὶ τώρα γιορτάζεις... Ἂς προσέλθῃ ὁ Ἀνακρέων, ἡ Σαπφὼ καὶ ὁ Πίνδαρος νὰ πλέξουν τὸ ἐγκώμιό σου. Ἂς ξυπνήσῃ ὁ Ὅμηρος ἀπὸ τὸ βαθύ του ὕπνο νὰ δημιουργήσῃ μετὰ τὴν «Ἰλιάδα», τὴν... «Ἀναγιάδα».

Ὅσο γιὰ μᾶς τοὺς κοινούς, θὰ σὲ συνοδεύῃ πάντα ἡ αἰωνία εὐγνωμοσύνη τῶν παιδιῶν, ποὺ σοῦ στέλνουν ἕνα ὁλόδροσο μπουκετάκι εὐχὲς γιὰ τὴ γιορτή σου.

Καὶ συγχώρεσέ μας, καλὲ κι' ἀγαπητὲ Ἀνανία, ἂν καμμιὰ φορὰ ἀγριεύαμε μαζί σου ἐπειδὴ δὲν μᾶς ἔκανες γρήγορα τὶς «Κυριακές». Πῶς;

Δουδοβίκος [Β']

ΤΟ ΔΩΡΟ

Θυμοῦμαι, μοῦχαν φέρει ἕνα σωρὸ δῶρα γιὰ τὴ γιορτή μου ἐκείνη τὴν χρονιά. Μὰ τὴ μεγαλύτερη χαρά, μοῦ τὴν προξένησε ἕνα δῶρο ποὺ δὲν ἦταν οὔτε ροῦχο, οὔτε γλυκό, οὔτε τίποτα ἄλλο «ἄψυχο». Γύριζα ἕνα δειλινὸ ἀπ' τὸ παιχνίδι—κι' ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἦταν ὅλα παιχνίδι κι' ἅγιος ὁ Θεός—ὅταν, παίρνοντάς με ἀπὸ τὸ χέρι, μ' ἔφεραν σὲ μιὰ γωνιὰ ὅπου μοῦ δεῖξαν τὸ «πρωτότυπο», καθὼς ἔλεγαν δῶρο, τὸ ἀληθινὸ πρωτότυπο, ποὺ μοῦ ἔφερε τόση χαρά: ἕνα κοκκοράκι καὶ μιὰ κοτούλα.

Τ' ἀγαποῦσα πολὺ τὰ πουλιά. Ὅταν πήγαινα σὲ κανένα σπίτι ποὺ εἶχαν τέτοια, ἔτρεχα κοντά τους κι' ἔπαιζα. Κι' ἐκεῖνα δέχονταν μὲ χαρὰ τὰ παιχνίδια, καταλάβαιναν, φαίνεται, ὅτι εἶχαν κοντά τους ἕνα καλὸ φίλο.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὅλο κοντὰ στὰ πουλάκια ἤμουν. Ὅλη μου ἡ μέρα περνοῦσε μαζύτα.

Ποῦ παιχνίδια τώρα!.. Εἶχα βρεῖ καλύτερους κ' εἰλικρινέστερους φίλους.

Καὶ φαντάζεσθε πιὰ τὴ λύπη μου, ὅταν μιὰ μέρα μοῦ πρότειναν νὰ πάω νὰ μείνω λίγες μέρες στὴν ἐξοχή. Στὴν ἀρχὴ δὲν δέχτηκα μὲ κανένα τρόπο, μὲ πίεσαν ὅμως, μὲ βίασαν στὸ τέλος καὶ —τί νὰ κάμω;—πῆγα, μὲ μεγάλη μου βέβαια ἀνορεξιά.

Κι' ἀκόμα πιὸ πολύ, φαντάζεσθε τὴ λύπη μου ὅταν, γυρίζοντας μιὰ μέρα πίσω, ἐπειδὴ ὅλη ὥρα ἔκλαιγα στὴν ἐξοχή, δὲν τὰ βρῆκα πιὰ τὰ πουλιά μου στὴ συνηθισμένη τους θέση. Ἀπόρησα στὴν ἀρχή, ζωήρεψα ἔπειτα, σταμάτησα κατόπι, καὶ τέλος σώπασα χλωμιάζοντας.

Ἀργὰ πιά, κατάλαβα ὅτι τὰ ἔφαγαν στὸ μεταξύ. Σὰν τὸ σκέπτομαι τώρα νοιώθω ὅτι αὐτὸ τὸ κάναν, γιὰ νὰ μὴ μοῦ γίνουν, αὐτὸ ποὺ λένε «πάθος».

Νηρεὺς [Β]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἕνας ζητιάνος: — Μιὰ βοήθεια, σᾶς παρακαλῶ.

Κι' ὁ *Ἀπόλλων τοῦ Μπελβεντέρε*, ἀνοίγοντας τὸ πορτοφόλι του: — Πόσα θέλεις;

(Γεγονὸς) ***Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες***

Παρακαλῶ πολὺ ὅσους χρωστοῦν τὴ συνδρομή τους νὰ τὴ στείλουν τὸ γρηγορώτερο. Ἂς ἔχουν ὑπ' ὄψει τους, ὅτι οἱ συνδρομὲς αὐτὲς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος· ἡ καθυστέρηση ἐπομένως δυσκολεύει πολὺ τὸ ἔργο μου ποὺ ἀπαιτεῖ ὄχι μόνο μεγάλους κόπους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἔξοδα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 24 Σεπτεμβρίου 1941

ΜΙΧΑΗΛ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀπέθανε στὸν «Εὐαγγελισμό», ὅπου νοσηλευόταν, τὴν Τετάρτη, 24 Σεπτεμβρίου, καὶ κηδεύθηκε τὴν ἑπομένη, ἀπὸ τὸν ἱερὸ ναὸ τοῦ Α' Νεκροταφείου. Ἦταν νεώτερος ἀδελφὸς τοῦ πρὸ τριῶν μηνῶν ἀποθανόντος Νικολάου καὶ τῆς Μαρίας Π. Παπαδοπούλου. Εἰδικὸς ρινοωτολαρυγγολόγος, σπουδασμένος στὸ Παρίσι, ὁ διακρεπέστερος τῆς ἐπαχῆς του, ἔγινε καὶ στρατιωτικὸς κι' ἀποστρατεύθηκε πρὸ ἐτῶν μὲ τὸ βαθμὸ τοῦ Ἀρχιάτρου. Γιὰ τὴν ἐπιστημονικὴ καὶ κοινωνική του δράση, καὶ γιὰ τὴν ἀγάπη του σταδέλφια του καὶ στὴ «Διάπλασι», σᾶς γράφει σήμερα ὁ κ. Φαίδων. Θὰ σᾶς γράψῃ καὶ στὸ ἐρχόμενο γιὰ μιὰ σπουδαία ἐπιστημονικὴ του ἐργασία. Ἐγὼ ἐκφράζω τὴ βαθύτατη λύπη μου μὲ τὶς λίγες αὐτὲς γραμμές, κι' σύχομαι νὰ εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη τοῦ προσφιλεστάτου μας Μιχαὴλ Π. Παπαδοπούλου, κι' ἔλαφρὸ τὸ χῶμα ποὺ τὸν σκέπασε στὸ πλάϊ τοῦ λατρευτοῦ του ἀδελφοῦ.

ΕΓΙΝΕ καλὰ ὁ κ. Α. Βώττης καὶ μοῦ ἔφερε τὰ ὀκτὼ ὡραιότατα σκίτσα ποὺ ἐφιλοτέχνησε γιὰ τὴν «4ὴν Κυριακή». Ἐλπίζω λοιπὸν νὰ τσιγγαραφηθοῦν γρήγορα, ὥστε ἡ «4ὴ Κυριακή», μὲ τὴν ἐρώτηση τῆς «4ης», νὰ δημοσιευθῇ στὸ ἐρχόμενο φυλλάδιο, ποὺ θὰ εἶναι **δεκαεξαελίδο,** μὲ δυὸ ἀριθμοὺς (45—46) καὶ δυὸ ἡμερομηνίες (11 καὶ 18 Ὀκτωβρίου).

Τσιριγώτικο Διαβολάκι, 23 Αὐγ. — «πάλι μὲ μολύβι» ; Νὰ ποῦ σοῦ τὸ λέω. Ἀκατανόητο νὰ... βαρυέσαι. τὸ μελάνι καὶ νὰ ἐξακολουθῇς νὰ μοῦ στέλνῃς «κουρελόχαρτα». Μὰ βέβαια θὰ τὰ χαλάσουμε. Σέρσις λοιπὸν γιατὶ τὸ διάβασα κι' αὐτό ; Γιατ' ἦταν χαριτωμένο ! Κι' ὁ Ἀνανίας θὰ ἐζήλευε αὐτὰ ποὺ λὲς γιὰ τὶς μόγες τοῦ Αὐγούστου. . .

Μορφέα, 23 Αὐγ. — αὐτὰ σοῦτε ὁ ἴδιος ὁ Ψυχάρης δὲν τὰ ἐφήμοζε. Τὴν ἄτονη κι' ἀπνευμάτιστη γραφή, μ' ἕνα μόνο ε γιὰ ὅλα τὰ *η, υ, υι, οι, ει,* καὶ μὲ ο παντοῦ ἀντὶ *ω,* ἢ ε ἀντὶ *αι,* τὴν μεταχειριζόταν ὁ Βηλαρᾶς, ἀλλὰ δὲν τὸν ἀκολούθησε κανένας. Ἐμεῖς, στὴ δημοτική, παραδεχόμαστε ὄχι τὴ **φωνητική**, ἀλλὰ τὴν **ἱστορική** ὀρθογραφία, καὶ γράφουμε καὶ τὶς νέες λέξεις ὅπως τὶς ἔγραφαν οἱ ἀρχαῖοι : ***παιδὶ*** (παῖς) κι' ὄχι ***πεδί*** **Εἰρηνούλα** κι' ὄχι **Ἰρινούλα**. Ὅσο γιὰ τοὺς τόνους, καταργήσαμε μόνο τὴν περισπωμένη, καὶ μόνο στὶς νέες λέξεις, γιατὶ ἡ δημοτικὴ δὲν ἔχει μακρὰ καὶ βραχέα : ***ποτήρι*** καὶ ὄχι ***ποτῆρι***, ***Κατίνα*** καὶ ὄχι ***Κατῖνα***· γράφουμε ὅμως ***αἷμα, κῆπος, σῶμα*** κτλ. γιατὶ οἱ λέξεις αὐτὲς εἶναι οἱ ἀρχαῖες, Μερικοί, τώρα, κατήργησαν καὶ τὴν φιλὴ ὡς περιττὴ (ποὺ εἶναι ἴσως σωστό), διατηροῦν ὅμως τὴ δασεῖα, ποὺ εἶναι σωστότερο.

Μόνα Λίζα, 29 Αὐγ. — δὲν τὸ ἤξερα πὼς ἔλειπες ταξίδι, σ' εὐχαριστῶ ὅμως ποὺ δὲν μὲ ξέχασες κι' ἐκεῖ ποὺ πῆγες, ἀλλὰ ἐφρόντισες διὰ τὴ διάδοσή μου. Κι' ὁ κ. Ε. σ' εὐχαριστεῖ γιὰ ὅσα γράφεις. Ὤ, κανένας φόβος δὲν ἦταν νἀλλάξῃ τὸ περιοδικό μας πρόγραμμα, μορφή, στύλ. Εἶναι, ὅπως λές, «σὲ καλὰ χέρια»—τὰ ἴδια χέρια ποὺ κάνουν τὴν ἴδια δουλειὰ 45 τώρα χρόνια.

Οἱ ἐπτενεῖς αὐτὲς ἀπαντήσεις περίσσεψαν ἀπὸ τὸ προηγούμενο. Ἀλλὰ ἔχω ἄλλα 100 γράμματα γιὰ τὸ σημερινό. Πῶς θὰ κάμω ; Θὰπαντήσω βέβαια σ' ὅσα μπορῶ, ἀλλὰ συντομώτατα. Κι' ἴδοὺ τὸ σύστημα ποὺ θὰ ἐφαρμόζω στὸ ἑξῆς : Τὰ γράμματα ποὺ λαβαίνω θὰ τὰ χωρίζω σὲ τρεῖς κατηγορίες. Α', ἐκεῖνα ποὺ ρωτοῦν κάτι σπουδαῖο, γενικῶς ἐνδιαφέρον· σ' αὐτὰ μόνο, ποὺ θἄναι καὶ λίγα, κάποτε καὶ κανένα, θἀπαντῶ ἐκτενῶς, ὅπως σήμερα στὸ ***Μορφέα***. Β', τὰ μεγάλα κι' ὡραῖα γράμματα, ποὺ δὲν ἀνακινοῦν ὅμως κανένα ζήτημα· αὐτὰ θὰ τἀναφέρω ἁπλῶς σ' ἕναν γενικὸ παράγραφο μὲ τὸν παλιὸ τίτλο «Ὡραῖας Ἐπιστολᾶς» ποὺ ἔστειλαν καὶ οἱ ἑξῆς . . .», καὶ μὲ λίγα λόγια στὸν καθένα. Καὶ Γ', τὰ μικρὰ ἢ μεγάλα γράμματα ποὺ ἔχουν μόνο παραγγελίες ἢ ζητοῦν πληροφορίες, καὶ ποὺ θὰ τοὺς ἀπαντῶ, ὅπως πάντα, στὸν παράγραφο «Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της . . .».

Ὡραῖας Ἐπιστολᾶς μοῦ ἔστειλαν κι' οἱ ἑξῆς : ***Ἡρακλῆς***, 15 Αὐγ. (ἐκτιμῶ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους καὶ τὶς κάνω δεκτὲς· εὐχαριστῶ γιὰ τὰ συλλυπητήρια· ἔστειλα·) ***Ἄλκης Μύρας***, 28 Αὐγ. καὶ 5 Σεπτ. (σωστὰ ὅσα γράφεις γιὰ τὸ ἄρθρο τοῦ Τέλλου. Ἄγρα· κι' ἀκριβῶς ἐπειδὴ τὰ συνεισθάνεσαι, εἶσαι «ἄξιο Διαπλασόπουλο»· «λάγηνος» — κι' ὄχι λαγῆνος — εἶναι λέξη ἀρχαία· καὶ δὲν πάει νὰ τὸ ξέρουν ; νομίζεις πὼς καὶ στὴν α' ἔκδοση, ἀκόμα ποὺ τὴν ἔκαμε ὁ συγγραφεύς, θἀ βροῦν τὸ πρότυπο τῆς στίξεως ποὺ ζητῶ ;) ***Σταραβόξυλο***, 7 Σεπτ. (ὅλ' αὐτὰ ἐλπίζω νὰ πέρασαν πιά· καὶ δὲν σοῦ λέω «περαστικά», γιὰ νὰ μὴ γελάσῃς·) ***Ἄρπης***, 6 Σεπτ. (καὶ τὰ δικά σου, ποὺ τόσο ὡραῖα μοῦ διεκτραγῳδεῖς, πέρασαν καὶ νὰ σε πάλι στὴ ζωὴ καὶ τὸ ἄφραστο αὐτὸ συλλυπητήριο πόσο βαθιὰ μὲ συγκίνησε !) ***Σανδὸς Πεζοναύτης***, 7 Σεπτ. (κι' ἐγὼ εἶμ' εὐτυχὴς ποὺ ἦρθε καιρὸς νὰ γίνῃς παιδί μου· τί ὄμορφα ποὺ τὰ λές, τί ποιητικά ! σ' εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὴν ὑπόσχεσή «νὰ μὲ βοηθήσῃς ὅσο μπορεῖς στὸ δύσκολο ἔργο μου») ***Βασίλειος Π. Μαθιόπουλος***, 8 Σεπτ. (μὰ γιατὶ τὸ τελευταῖο ; ἐγὼ ἐλπίζω νὰ βρῇς καιρὸ νὰ μοῦ ξαναγράψῃς καὶ πρὶν ἀπὸ τὸ νέο χρόνο· πάντως, καλὴ ἀνταμωσῃ·) ***Λευκὴ Καμέλια***, 12 Αὐγ. (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα· συμμορφώθηκα·) ***Κόμης Μονγεστρούκ***, ἄχρον. (εὐχαρισ κάθε πρόσδο στὸ βιολί· θέλετε νὰ διαδώσετε τὸν χριστιανισμό ; μὰ δὲν εἶναι διαδεδομένος ;) ***Ρένα Σ. Μαυρίκη***, 20 Αὐγ. (χαίρω πολὺ· γιὰ τὸ συμπλήρωμα καὶ τὰ καλὰ λόγια εὐχαριστῶ· στεῖλε ἄλλο ψευδώνυμο, γιατὶ ***Χαρουνὴ*** δὲν εἶν' ἐλεύθερο·) ***Ἀητὸς τῆς Ἠπείρου***, 18 Αὐγ. (ἔστειλα ἄλλο «ριζικὸ μέτρο» γιὰ τὶς Μ. Ἀγγελίες δὲν εἶναι παρὰ νὰ τὶς καταργήσω· ἀλλὰ γίνεται ; τὰ παιδιὰ θέλουν ἀπ' ὅλα, θέλουν καὶ Μ. Ἀγγελίες· ὥστε ὑπομονὴ ὦς νὰ ἔλθῃ ἡ «ἐφεσις» μόνη της).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα : Πήγασος, ἀ. (ΚΠ). Παλιὸ Λυκόπουλο, ἀ. (ΣΚ). Χρυσὴ Ἐλπίδα, κ. (ΡΣ). Κάρμεν Σύλβα, κ. (ΤΒ). Μικρὸς Ναπολέων, ἀ. (ΠΑ). Ἡλιόλουστο Μεσημεριό, ἀ. (ΧΑ). Μυστηριώδης, ἀ. (ΔΖ). Εὔελπις, ἀ. (ΠΓ). Διοβολόπαιδο, κ. (ΝΠ). Ἔνδοξος Ναύαρχος, ἀ. (ΓΜ). Πάνθηρ, ἀ. (ΠΡ). Βίλλυ, ἀ. (ΒΚ), Ἀπίθανος, ἀ. (ΚΒ). Παντοκράτωρ, ἀ. (ΓΚ). Ὑποβρύχιος Τρόμος, ἀ. (ΙΣ). Δάντης, ἀ. (ΧΜ). Βασιλεὺς τῶν Ὠκεανῶν, ἀ. (ΔΑ). Μπάτης, ἀ. (ΣΚ). Πλάτανος, ἀ. ("Εσο Ἕτοιμος). Νέλσων, ἀ. (ΠΤ). Ἀριαί, ἀ. (;). Μικρὸς Σπουδαστής, ἀ. (ΠΑ). Ξανθὸς Ἄγγελος, κ. (ΤΜ). Ἀγάπιος, ἀ. (ΔΤ). Ἀμβρόσιος, ἀ. (ΔΠ). Μπουλούκος, ἀ. (ΠΧ). Κάστρω, ἀ. (ΧΚ). Ἴδας, ἀ. (ΙΦ). Οἰδίπους, ἀ. (ΙΦ). Μεσόγειος, ἀ. (;). Σοῦμπερτ, ἀ. (ΧΑ). Σοπέν, ἀ. (ΠΑ). Τσιγγάνος, ἀ. (ΚΜ). Παράδοξος, ἀ. (ΕΔ). Πειναλέος, ἀ. (ΔΡ). Τσαϊκόφσκυ, ἀ. (ΓΜ). Στράους, κ. (ΔΙ). Λέχαρ, ἀ. (ΝΚ). Βέροντι, ἀ. (ΔΚ). Τοζέλι, ἀ. (ΙΚ). Παντερέφσκυ, κ. (ΜΔ).

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται, ὡς ἄτεχνα, ἢ μὴ ἐπίκαιρα πιά, ἢ ἐκτενῆ : «Μ. Μ. μὲ γνωμικά» τοῦ Χ.Α. - «Ὁ χωρικὸς καὶ ὁ μάντις» τ. Π. — «Ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ πολέμου» τ. Μ.Π.—«Στὸ πέρασμα τοῦ χρόνου» τῆς Ἰδίας. — «Ἀπέτυχε τὸ πείραμα» καὶ «Γιὰ τὰ περίχωρα» τ. Μ.Π.—«Πολιτισμός» τ. Μ.Α.—«Σ' ἕξη μῆνες» τ. Σ.—«Ἡ τελευταία συνάντησις» τ. Α.Γ. — «Ἐκεῖνα ἀπὸ σχολεῖο» τ. Α. — «Μεταξὺ μυγῶν» τοῦ Ἰδίου. — «Μεταπολεμικὸν θέρος» τ. Ε.Ι. — «Ἀνέκδοτο δημοτικάκι» τ. Κ.Μ. — Ἐνῷ βρέχει . . . » τ. Η. — «Καὶ τώρα . . . » τ. Α.Ν.—«Μία παρεξήγησις» τ. Κ.Ἀγ. — «Τὸ ὀρφανό» τ. Μ —«Ἔσο ἕτοιμος» τ. Ι. — «Θάνατος βαρκούλας» τ. Α.Θρ. — «Τὸ σπιτάκι», «Ἡ ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου» τοῦ ἰδίου. —«Ὁράματα» τ. Ν.—«Παιδιά, δὲν πέθανε ὁ πατέρας» τ. Διαπλ. Στερ. — «Μιὰ δέλτα» τ. Α. — «Σουρούπωμα» τ. Μ.Κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : ***Μαρίαν Μελαγχολικὴν*** (7 Σεπτ. — δὲν θυμοῦμαι νὰ ἔλαβα γράμμα σου μὲ τέτοια ἐρώτηση· ὁπωσδήποτε δὲν θὰ ἤξερα νὰ σοῦ ἀπαντήσω, γιατὶ οὔτε ἐκεῖνοι δὲν ξέρουν ἀκόμα τί προνόμια θὰ δώσουν ἢ ἂν θὰ δώσουν) ***Θλιμμένον Ἱππότην*** (7 Σεπτ. —οἱ Στατιστικὲς στέλλονται στὸ τέλος τοῦ χρόνου κι' ἐντὸς τῆς προθεσμίας τῶν Σημειώσεων· ὅσο λεπτομερέστερες εἶναι, τόσο καλύτερα· τόσους μόνο ἔχω στὸν Πύργο· εὐρὺ στάδιο γιὰ ξεσπάθωμα·) ***Φαίδραν*** (11 Σεπτ. — Μ. Μυστικὰ τοπωθήκαν καὶ τώρα ἔχω ὅσα θέλετε· περιμένω· τί καλά !) ***Ἀλκμήνην*** (4 Σεπτ. — ἀφοῦ λαβαίνω περισσότερες ἀπ' ὅσες χωρεῖ τὸ φυλλάδιο, ἔστω κι' ὅταν διαθέτω δυὸ ὁλάκερες σελίδες, μπορεῖ νὰ μὴν ἀργοῦν ;) ***Λογχοφόρον*** (ὡραία ἡ γελοιογραφικὴ σειρά·) ***Ἀφροδίτην*** (9 Σεπτ. — δὲν θυμοῦμαι, ἀλλὰ ἴσως δὲν τὸ ἔλαβα· λυσόχαρτα ἔστειλα, ἀντίτιμο ἔλαβα· ἡ Μ. Ἀγγελία κάνει δρ. 24.50) ***Χρ. Αὐγερίτην*** (26 Αὐγ. — ἔλαβα τὴν ἐπιταγή καὶ σοῦ ἔστειλα Ὀδηγὸ καὶ φύλλα·) ***Δωδωναῖον*** (19 Αὐγ. — δὲν τὸ διάβασα ἀκόμα· ἀλλὰ γιὰ νὰ δημοσιευθῇ, τώρα ποὺ πέρασε τόσος καιρός, πρέπει νὰ εἶναι πάρα πολὺ καλό·) ***Βουρκωμένο Κῦμα*** (31 Αὐγ. — δὲν μπορῶ νὰ σοῦ συστήσω ἐγὼ· δημοσίευσε μιὰ σχετικὴ Μ. Ἀγγελία·) ***Ἀσπασίαν Ρουσσάκη*** (31 Αὐγ. — συνδρομὴν ἔλαβα· εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα·) ***Ἀλκαῖον*** (9 Σεπτ. — ὦ, βέβαια, τὸ δωδεκαελίδο δὲν μπορεῖ νὰ ξαναχυρίσῃ γρήγορα· θὰ περάσῃ καιρὸς γιὰ νὰ τὸ ἐπιτρέψουν οἱ περιστάσεις· ναί, σὲ ξέρω καλά. . .) ***Χάωνα***, παλιέ μου ***Μπαρουτοκαπνισμένην Γαλανόλευκη, Ἀεροπόρον, Βασίλισσαν τοῦ Χιοῦμορ, Μικρὸν Καλλιτέχνην*** κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 295ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 4 Δεκεμβρίου.

428—430. Ἄλυσις Δεξιγρίφων

1. — Γράμμα μ' ἕνα δέντρο
Ἀπ' τὰ ὀπωροφόρα,
Κάνει μιὰ ἐπιστήμη
Πλούσια, θετική.
2.— Μὲ τὸ ἴδιο δέντρο
Μετοχὴ πάει τώρα ;
Πόλη ποὺχε φήμη
Κάνει ἑλληνική.
3.— Πρὸς τὴν ἴδια νεύει
Μετοχὴ κι' ἑνώνεται
Ὅποιος κοροϊδεύει,
Καὶ τί φανερώνεται ;
Ὑπνοφαντασία
Ἢ καλή, ἢ κακή.

(Νέον εἶδος) Ἄσπρος Γλάρος

431. Στοιχειόγριφος

Παράχωσα ἐκεῖ κοντὰ στὴ μέση του
Μόνο ἕνα Μί καί, χωρὶς ἄλλη τέχνη,
Ὁ Ἀργοναύτης ἔδοσε τὴ θέση του
Σ' ἀρχαῖο ἀπὸ τὴ Θήβα καλλιτέχνη.

Ἄγις

432. Μωσαϊκὸν

Κέρκυρα καὶ Καλαμάτα
Μιὰ τους συλλαβὴ δανεῖζουν
Καὶ στὴν τσέπη σου τὸ βάζεις
Κεῖνο ποὺ σοῦ σχηματίζουν.

Λουδοβίκος

433. Ρόμβος

* = Φωνῆεν.
* * * = Εὐρωπ. λουτρόπολις.
* * * * * = Ἐνδυμασία ἐπίσημος.
* * * * * * * = Μαθητὴς τοῦ Παύλου.
* * * * * = Ἀντωνυμία.
* * * = Θεά.
* = Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια. Ἄγις

434. Κρυπτογραφικόν

1234567 = Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης.
24517 = Ὀρκτόν.
36717 = Ἀρχαῖος βασιλεύς.
4367 = Ἀρχαῖος θεός.
512317 = Ποταμὸς ἑλληνικός.
6742 = Πρόσωπον τῆς Π. Διαθήκης.
74125 = Βασιλεὺς τῶν Ἑβραίων.

Ριχάρδος Λεοντόκαρδος

435. Ἐλλιποσύμφωνον

σιε-αο-αιε-αου

Ἀθηναῖος

436. Γρῖφος

γὴν Κῶς Κῶς
Π Κῶς Κῶς μος
Κῶς Κῶς

Ναῖς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 29.

273. Ἀηδὼν (ἀεί, Δόν). — 274. Πελίας· Πλειάς· Ἄλπεις.—275.

ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ	276. ΙΟΚΑΣΤΗ
Ο Ψ Ρ Η Λ	(οἰκία, κῆτος, Ἀ-
ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ	καστός, Σηστός,
Α Λ Τ Ι Ο	Τάκιτος, Ἡσαΐ-
ΓΡΑΤΙΑΝΟΣ	ας). — 277 - 281.
Α Ν Α Ι Ο	Διὰ τῆς διφθόγ-
ΡΗΤΙΝΙΤΗΣ	γου ΕΙ Ἄρειος,
Ι Η Ο Η Σ	εἰρήνη, δειλία,
ΑΛΣΟΣ,ΟΣΣΑ	εἶλως, χεῖλος.—

282-287. Τὰ πτερωτὰ εἶναι τὸ Ε καὶ τὸ Μ : Ἔγκλημα, ΔΕκέΜβριος, Ἑδέμ, ΑρΜΕνία, ἀΜάθεια, ΜεγαλΕιότατος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

"Ἕως δέκα τὰ πολὺ λέξεις, μὲ ἄλλα στοιχεῖα, δρ. 10, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν δέκα λέξεων 1 δραχμὴ ἡ λέξις· μὲ ἄγκιστρα δὲ στοιχεῖα δρ. 1,50 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 2. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά. Ἡ προκαταβολὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΜΑ'—2110]

Πρωτομαϊαίνοντας, στὸ μπρωμένο σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως χαιρετῶ ὅλον τὸ Διαπλασόσομο καὶ ζητῶ ἀλληλογραφία μὲ ὅλους-ες. Δ)σις Γ. Δρακούλην, Ἀμαλίας 12, Ἀθήνας, διὰ ΑΝΑΝΑ

[ΜΑ'—2111]

Πρωτομαϊνοντας εἰς τὸ γλυκύτατο σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως, χαιρετῶ ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα-ες καὶ ζητῶ ἀλληλογραφία μὲ τὸν Ἄρχοντα τῆς Νυκτός. Γράψε πρῶτος. Δ)σις Κων. Δρακούλη, Ὁμήρου 24, Ἀθήνας, διὰ ***Μπακλαβᾶ***

[ΜΑ' - 2112]

Μικρομέγαλε, χρόνια πολλὰ — μὲ γειὰ τὰ μακρυά. ΘΑΛΑΣΣΟΛΑΓΚΟΣ «Εὐθύμων Νειάτων»

[ΜΑ'—2113]

Διαβατάρικο Πουλί, κάτσε σταθερὰ σοῦ μὴ μετανοιώσῃς σὰν πολύ...

Φιλλύρα

[ΜΑ —2114]

Διαβατάρικο Πουλί, ζήτω σὶ φυσαρμονίκας ! Κάτω ἡ τριγωνομετρία !

Ρήγισσα, Φιλλύρα

[ΜΑ'—2115]

Πανταχοῦ Παρών, τὰ μιὰ πληρῶν.

Μαύρη Ναυαρχὶς
(Πρόεδρ. «Μυστ. Φάρου»)

[ΜΑ'—2116]

Δηλῶ ὅτι ὁ Σιωπηλὸς Ἰνδὸς τῆς «Πραείνης Ἀκτῖνος» τελεῖ χρέη Γεν. Γραμματέως εἰς τὸν «Μυστηριώδη Φάρο» ὑπὸ τὸ ψευδώνυμο Ὑποπλοίαρχος Ρίκος.

Μαύρη Ναυαρχὶς

[ΜΑ'—2117]

Ζητῶ ἀλληλογραφία μὲ τοὺς Ἑανθὸν Ἱππότην, Διαβατάρικο Πουλὶ καὶ Ζάχαρη, Δ)σις Ἀμαλίας 12, Ἀθήνας, Κων Γεώργ. Δρακούλην διὰ

Πλοηγὸ τῆς Ὀμίχλης

[ΜΑ'—2118]

Ξίφος-Γκρὶ-Ντάφ, γιατὶ ὄχι, φίλτατοι, ὑποθέτω πῶς . . . ἔπεσε τὸ ποέμπουλο.

[ΜΑ'—2119]

Λόεγκριν, τὸ ἀμερικανικόν σου ὕφος, *λίαν ἀμάρτ !!*

Ζάχαρη, Καφές, Ὀλυμπιονίκης
«Νίκης-Ἑλλάδος»

[ΜΑ'—2120]

Σὲ ὅσους γνωρίσαμε στὴν ἑορτὴ τῶν ΕΥΘΥΜΩΝ ΝΕΙΑΤΩΝ, στέλνουμε ἕναν φιλικώτατο χαιρετισμό.

ΑΝΔΑΑΟΓΖΑ-ΕΙΦΟΣ
«Ἀνοικτοκάρδων»

[ΜΑ'—2121]

Διαπλασόπουλα !! Ὕστερα ἀπὸ μακρὰν ἀπουσίαν τὸ παλιό σας Φαλαγγιτάκι ἔρχεται θορυβώδῆς . . . μὲ ἄλλο ψευδώνυμο, ὑποσχόμενον νὰ σᾶς καταπλήξῃ...

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ
(πρώην Φαλαγγιτάκι)

Υ.Γ. Κηρύσσομαι κατὰ τῶν ἀποκαλύψεων.

[ΜΑ'—2122]

Ροδοβασίλισσα, μεγάλες προόδους στὰ μορσικά. Μήπως ζήλεψες;

Ναυτοπρόσκοπος
«Εὐθύμων Νειάτων»

[ΜΑ'—2123]

Μεταξὺ τῶν ἐπισήμων στὴν ἑορτὴν τῶν ΕΥΘΥΜΩΝ ΝΕΙΑΤΩΝ, παρευρίσκοντο αἱ φίλαι ***Μερσεντές, Διαβατάρικο Πουλί, Μ. Ὀρειβάτις,*** χαριτωμένες, γεμᾶτες κέφι καὶ εὐθυμία. Μὰ ἀληθινὰ ὑπέροχη ὑπῆρξεν ἡ φίλη ΑΝΔΑΑΟΓΖΑ, πραγματικὴ βασίλισσα τῆς βραδυᾶς. Ἀκόμη ὑπέροχος ὁ Βαλεντίνος. Ἐπίσης ἡ Ζάχαρη καὶ Τριανταφυλλένια· μὲ ἐλάχιστον κέφι μὴ ξέροντας ποῦ νὰ τὸ ἀποδώσουμε. Οἱ φίλτατοι, ***Ζαρηηδών, Ἀρίων, Ἀθηναῖος*** ἔχοντες τὸ μεγαλείτερο σουξέ. Τὸ ***Ἰδεῶδες*** μετὰ τῶν ὑπολοίπων θαυμαστῶν !!! Δὲν παραλείπω τὶς ***Λυγαριά, Ἀγριολούλουδο, Φαίδρα, Ροδοβασίλισσα.*** Τοὺς ***Φιλέρημο, Γκρὶ-Ντάφ, Ἄγνωστο Ἱππότη, Μοντεστρούκ, Ἀούμματο.*** Ὁ χορὸς παρετάθη μέχρι ἀργὰ ἑσπέρας. Ἐπίσης τὰ καλὰ μέλη τῶν ΕΥΘΥΜΩΝ ΝΕΙΑΤΩΝ ποὺ κατασκοτώθηκαν νὰ μὲ περιποιηθοῦν. Τὰ ὑπερευχαριστῶ.

ΞΙΦΟΣ «Ἀνοικτοκάρδων»

[ΜΑ'—2124]

Εὐχαριστῶ, ***Ρουσόπουλον, Μερκούριον, Μαγεμένο Βιολί,*** καὶ ὅλους γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς ΖΗΤΕΙΓΑΙ ΝΟΥΝΟΣ, ἐπίσης ***Ζάχαρην,*** καὶ ***Μερσεντές.***

ΛΥΣΙ(Α)Σ

[ΜΑ'—2125]

Ἡρακλείτου 7, εἶναι ἡ σωστὴ διεύθυνση τοῦ διαγωνισμοῦ (ΜΑ'-1499).

ΤΥΦΛΟΣ ΑΝΟΙΧΤΟΜΑΤΗΣ

[ΜΑ'—2126]

Τὸ ***Ξίφος*** εὐχαριστεῖ θερμότατα ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα ποὺ τὸ ψήφισαν.

Ξίφος «Ἀνοικτοκάρδων»

[ΜΑ'—2127]

Μερσεντές, σὲ εὐχαριστῶ ποὺ μὲ ὑπερευχαρίστησες. Χ. ***Ὑποστράτηγε,*** ὅταν περνῶ ἀπὸ κοντά σου «πῶς μὲ θωρεῖς ἀκίνητος, ποῦ τρέχει ὁ λογισμός σου;»

Ξίφος «Ἀνοικτοκάρδων»

[ΜΑ'—2128]

Ἀγνωστε Ἱππότα, Πανταχοῦ Παρών, Ζάχαρη, Μ. Ὀρειβάτις, Φαίδρα, Μερσεντές. Θερμότατα ὑπερευχαριστῶ γιὰ ψήφους σας.

Ξίφος «Ἀνοικτοκάρδων»

[ΜΑ'—2129]

Γκρὶ-ντάφ, γιατὶ αὐτὴ ἡ προτίμησις στὸν ***Τρικούβερτο*** ; Μήπως διότι ὑποφέρατε μαζὶ εἰς τὴν ἴδια σύραν γιὰ οἰνόπνευμα ; ***Ξίφος*** «Ἀνοικτοκάρδων»

[ΜΑ'—2128]

Ἀγνωστε Ἱππότα - Παπάκια, σύγχρονες . . . Πυθεῖες, εὐχαριστῶ, ἀλλά . . . «τὸ γὰρ μέλλον ἀόρατον . . .» (ὄχι ... ***Ἀόρατον !!***) καταλάβατε ;; ***Λίστ***
«Νίκης-Ἑλλάδος»

[ΜΑ'—2131]

Χλωμὸ Φεγγάρι, κάτσε στ' αὐγά σου.

ΛΕΥΚΟΣ ΠΡΙΓΚΗΨ
«Γαλάξιας Δυναστείας»

[ΜΑ'—2132]

Τριστάνε, θερμὰ συλλυπούμεθα.

Χρυσόπτερος Ἀετὸς
Λευκὸς Πρίγκηψ
«Γαλάξιας Δυναστείας»

[ΜΑ'—2133]

Ξεφεύγοντας ἀπ' τὸ δάσος, ἔρχομαι χόρ, χόρ στὸ Διαπλασιακὸ κῆπο καὶ σᾶς χαιρετῶ. ***Ζαρκάδι***

[ΜΑ'—2134]

Εν' ἀδελφικὸ χαιρετισμὸ στέλνουμε σ' ἀδέλφια Διαπλασόπουλα.

Τ' ἀδέλφια ***Ζάχαρη-Λίστ***
«Νίκης-Ἑλλάδος»

[ΜΑ΄—2135]

Τά μέλη τοῦ Συλλόγου ΕΥΘΥΜΑ ΝΕΙΑΤΑ συγχαίρομεν ὁλοψύχως διά τήν προσπάθειάν των νά δημιουργήσουν μίαν εὐχάριστη βραδιά, εὐχόμεναι εἰς αὐτά πλήρη ἐπιτυχίαν διά πᾶσαν νέαν προσπάθειάν των. Σύλλογος «ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΙ»

[ΜΑ΄—2136]

Φαίδρο, γιά τό ταξίδι σου μιά μόνο εὐχή: *καλή καί ταχεῖα ἐπάνοδο.*

Ζάχαρη—Λίστ
«Νίκης-Ἑλλάδος»

[ΜΑ΄—2137]

Ἀγνωστε *Ἱππότη*, ἡ ἀδελφή σου παίζει ἀκόμα τήν «Chasse»; (σόλ,σόλ, σόλ). Τί γίνεται ἡ μάσκα σου; τήν ἔγκατέλειψες; Νά προσέχῃς τίς προσωπικές ἀντωνυμίες. *Ἔλσα*

[ΜΑ΄—2138]

Ἀποτελέσματα τῶν κολυμβητικῶν ἀγώνων μας.

Κριταί: Φιλέρημος, Ναυτοπρόσκοπος, Λάεγκριν.

50 ἐλευθέρα 1) Ξανθός Μπαμπέκος (βραβεῖο), 2) Φουτουριστής, 3) Εὐζωνάκι.

50 πρόσθιο 1) Εὐζωνάκι (βραβεῖο), 2) Ναυτοπρόσκοπος, 3) Ξανθός Μπαμπέκος.

100 ἐλευθέρα 1) Ξανθός Μπαμπέκος, (βραβεῖο), 2) Εὐζωνάκι, 3) Θαλασσόλυκος.

Σκυταλοδρομία 4×50 1η) Κεραμοσκεπής Ταράτσα (βραβεῖο), 2) Ἔθθυμα Νειάτα, 3) Λευκοί Ἀετοί.

Βαθμολογία 1ος) Ξανθός Μπαμπέκος (βραβεῖο), 2ος) Εὐζωνάκι, 3ος) Ναυτοπρόσκοπος, Φουτουριστής. ***Συνολικῶς:*** 1η Κεραμοσκεπής Ταράτσα 18, 2α) Λευκοί Ἀετοί 11, 3η) Ἔθθυμα Νειάτα 10, 4) Νίκη Ἑλλάς.

«ΚΕΡΑΜΟΣΚΕΠΗΣ ΤΑΡΑΤΣΑ»

[ΜΑ΄—2139]

Διαπλασόπουλα, γειά σας.
ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ

[ΜΑ΄—2140]

Μαναβέλλα, τό δεῖγμα, τέκναν μου, εἶναι καλό. Στεῖλε μου μιά ὁκᾶ.
Ἀκάκιος

[ΜΑ΄—2141]

Τριανταφυλλένια, συγχαρητήρια γιά τίς . . . πατάτες! ***Φουτουριστή***, συγχαρητήρια γιά τόν τρόπον τοῦ φέρεσθαι.

Λεῦλά
γραμ. «Κεραμοσκεποῦς Ταράτσας»

[ΜΑ΄—2142]

Τί διαβάζουν οἱ διαπλασοπούλες.
Λυγαριά: Λυσίου λόγοι!
Προσκοπίνα: Ἀετός καί τ' Ἄστρο!
Ἀνυπόταχτο: Ἀπ' τά Φαιδρά!
Βασίλισσα τῶν Ρόδων

[ΜΑ΄—2143]

Ἐθνικόν *Ἰδεῶδες*, ἡ «ΝΙΚΗ-ΕΛΛΑΣ» σοῦ εὔχεται ὡραία τή διαμονή σου καί περιμένει μιά γρήγορη ξαναντάμωση. Τό τρίαθλο τῆς «ΝΙΚΗΣ-ΕΛΛΑΔΟΣ» παρατείνεται μέχρι τῆς 28ης Ὀκτωβρίου.

[ΜΑ΄—2144]

Χαιρετῶ ὅλον τόν Διαπλαπλασόκοσμο καί ἰδίως τόν Λαίμαργο, ἡ Δρ. Νικ.
Σκάνταλο

[ΜΑ΄—2145]

Συμπλήρωμα (ΜΑ΄—1556): Παινεύω τό σπίτι μου γιά νά μήν πέσῃ καί μέ πλακώσῃ. *Ἀληθινός Θρῦλος*
(καί γιά τήν ἀντιγραφή)
«ΛΑΜΠΟΝΤΑ ΑΣΤΕΡΙΑ»

[ΜΑ΄—2146]

ΛΟΓΔΟΒΙΚΟΣ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ
ΛΟΓΔΟΒΙΚΟΣ ΛΟΓΔΟΒΙΚΟΣ

[ΜΑ΄—2147]

Σ' *ὅσα γράφεις, Ἄσπρε Γλάρε,*
ἕνα ἔχω νά σοῦ πῶ:
Δέν μπορεῖ ποτέ ἕνας...γλάρος
νά νικήσῃ ἕν' ἀϊτό.
ΒΟΝΑΠΑΡΤΗΣ

[ΜΑ΄—2148]

Πρωτομπαίνοντας στόν στενόν τῆς φιλίας σας κύκλο, χαιρετῶ ὅλους -ες, καί ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά μέ ὅλα τά διαπλασόπουλα -ες τῆς Μικρῆς καί Μεσαίας τάξεως. Γράψατε: Κύριον Ἀλέξανδρον Μακρίδην, Ψυχικό, Λεωφόρον Διαμαντίδου, 32 διά *Ξανθόν Πεζοναύτην*

[ΜΑ΄—2149]

Ὀλυμπιονίκη: Σήμερα (. . . ἐλεύσεται ἥμαρ . . .) μονάχ' αὐτό: Πανοπλία μου ὑπέρποτε ἰσχυρά.
ΝΙΛΣ τοῦ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟΥ»

[ΜΑ΄—2150]

Λευκή *Καμέλια*, μά κ' ἐγώ . . .
Αἰέν Ἀριστεύειν

[ΜΑ΄—2151]

Αἰέν *Ἀριστεύειν*, μά κ' ἐγώ . . .
Λευκή Καμέλια

[ΜΑ΄—2152]

Διαβατάρικο *Πουλί, Φιλλύρα, Χρυσόφτερη Πεταλούδα*, γιά τή γνωριμία μας καταχάρηκα.
Ἀετικός Οὐρανός

[ΜΑ΄—2153]

Διαγράφοντας τήν πρώτη τροχιά μου στό Διαπλασιακό σταρέωμα, σᾶς χαιρετῶ, Διαπλασόπουλα-ες. *Ἔσπερος*

[ΜΑ΄—2154]

Μιά ἀχτίδα ἀπ' τά «ΛΑΜΠΟΝΤΑ ΑΣΤΕΡΙΑ» φέγγει κι' ἀποκαλύπτει: Ἑλλάδα—Φῶς = Μάνεση, Προσκοπίνα=Μαρία Γαλανοῦ, Μεσολογγιτοπούλα ='Αλεξανδροπούλου, Τρελλούτσικος = Γεώργιος Παπασταμέλος!

[ΜΑ΄—2155]

Βοσνιάκο, μήπως γυρέψῃς . . . βαπτιστικά γιά τή (ΜΑ΄-1586); Ἄν ὄχι πάρε τό ψευδώνυμο:
«ΛΟΡΔΟΣ ΤΗΣ ... ΛΟΡΔΑΣ»!!
Βοναπάρτης

[ΜΑ΄—2156]

Πλοῖα, προσέχετε μή συγκρούσετε ἐπί ἑνός ὀφάλου τοῦ
Βραχώδους Βυθοῦ
τοῦ «Μυστ. Φάρου»

[ΜΑ΄—2157]

Ὡς πρόεδρος τοῦ «Μυστ. Φάρου» θά δράσω ὡς *Μαύρη Ναυαρχίς.*
ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΣ

[ΜΑ΄—2158]

Φαίδρο, «ὥρα καλή καί ἀέρας στά . . . πανιά σου»!!!
Καφὲς-Ὀλυμπιονίκης
«Νίκης-Ἑλλάδος»

[ΜΑ΄—2159]

Ἀναλαμβάνω *παραδόσεις* μαθημάτων εἰς μαθητάς ἀπό 1ης Δημοτικοῦ μέχρι 6ης Ὀκταταξίου Γυμνασίου. Κατάρτισις τελεία. Περιμένω ὑποστήριξη ἀπό ὅλα τά Διαπλασόπουλα-ες. Πληροφορίαι εἰς τά Γραφεῖα τῆς «Διαπλάσεως»
Ἕνα Διαπλασόπουλο

[ΜΑ΄—2160]

Νέαρχε, Ἐπιστρέφων ἀπό τόν *ἀγρό* ποῦ ἀγόρασα, ὅπως μοῦ γράφεις, ἔμαθα ὅτι εἶσαι ὁ *Ντεντεκτίβ «Ο»*, ἄρα εἶσαι ἕνα λεπτό καί ὀψηλό *παιδάριον*. Περιμένω *βραβεῖον*. Μετά τιμῆς
Λακεδαιμόνιος ἡ Μαύρη Ναυαρχίς
Πρόεδρ. «Μυστ. Φάρου»

[ΜΑ΄—2161]

Ὁ Σύλλογος «ΛΑΜΠΟΝΤΑ ΑΣΤΕΡΙΑ» προσλαμβάνει τούς: Χριστουγεννιάτικο Δέντρο, Ἄλκηστιν, Παπαρούνα, Βιολέττα καί Πραξιτέλη.

[ΜΑ΄—2162]

Διαπλασόπουλα, ψηφῆστε ὅλοι φανατικά τόν ΒΟΝΑΠΑΡΤΗ στό δημοψήφισμα «Παπάκια—Θαλασσόλυκου».
ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ
(ἀπ' τά *«Λάμποντα Ἀστέρια»*

[ΜΑ΄—2163]

Τόν Ἀμφιτρύονα, θερμά συγχαίρομε γιά τόν ἡρωϊσμό ποῦ ἔδειξε σέ μιά πυρκαϊά.
Βοναπάρτης—Χριστουγεννι. Δέντρο
ἀπ' τά *«Λάμποντα Ἀστέρια»*

[ΜΑ΄—2164]

Ζάχαρη, ἐπαναλαμβάνεται γιά σένα ἡ (ΜΑ-539) τοῦ Ἰδεώδους ἐκ μέρους
ΑΜΦΙΤΡΓΟΝΟΣ
Συλλόγου *«Λάμποντα Ἀστέρια»*

[ΜΑ΄—2165]

Διαπλασόκοσμε, γιά σου.
ΜΙΚΡΗ ΜΑΡΚΗΣΙΑ

[ΜΑ΄—2166]

Μπαίνοντας στή Διάπλαση, ζητῶ ἀλληλογραφία μέ τή Μωραϊτοπούλα.
Φωτοβόλος Ἀστήρ

[ΜΑ΄—2167]

Ἀνοικτόκαρδοι, «καλέ . . . σωπᾶτε!!» (σάν πολύ τραγικά δέν τά λέτε; ἔ; δέν βρίσκετε;) [ΜΑ-1683]. *Λίστ*
«Νίκης-Ἑλλάδος»

[ΜΑ΄—2168]

Ροδοβασίλισσα, ἄν καί κάνεις τή ... μεγάλη (!!!) ὅλο μέ «μικρούλια» ἀσχολεῖσαι. *Κόκκινη Γατούλα, Λυγαριά*

[ΜΑ΄—2169]

Ἀρχοντα τῆς Νυκτός, μήπως εἶσαι ἱεραπόστολος (;;; !). Πάντως ἀνώτεροι ὁκοποί σου ἀπέσπασαν *θρυλικά* συγχαρητήρια. *Ἀληθινός Θρῦλος*
«Νίκης-Ἑλλάδος»

[ΜΑ΄—2170]

Εὖγε! Νοστιμούλη, *Εὖγε!* ἐκφράζεσαι τόσο θρυλικά ποῦ θά ἀναγκαστῶ σέ λίγο νά σέ χειροτονήσω . . . *θρυλικά* σέ ἀληθινό *θρῆνο.* ΑΡΧΩΝ ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ

[ΜΑ΄—2171]

ΒΟΝΑΠΑΡΤΗΣ! *Βοναπάρτης!* Βοναπάρτης. *Ἀλκυών*

[ΜΑ΄—2172]

Πῶς *εἶσαι καστανός... Ξανθὲ Ἱππότα;*
ΜΑΥΡΗ ΝΑΥΑΡΧΙΣ
Πρόεδρος «Μυστ. Φάρου»

[ΜΑ΄—2173]

Στήν *Βασίλισσα τοῦ Χαροῦ*, ποῦ γιά μιά ἀκόμη φορά ἐδικαίωσε τό ψευδώνυμόν της, θερμά συγχαρητήρια.
ΟΙ ΠΕΝΤΕ

[ΜΑ΄—2174]

ΓΑΛΑΖΙΑ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ
Γαλάζια Δυναστεία
Γαλάζια Δυναστεία
Γαλάζια Δυναστεία
ΓΑΛΑΖΙΑ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ

[ΜΑ΄—2175]

Ὅλοι ψῆφο στό ΒΟΝΑΠΑΡΤΗ!!
Ἀμφιτρύων

[ΜΑ΄—2176]

(1703) ΒΟΝΑΠΑΡΤΗΣ (1703) *Βοναπάρτης* (1703) Βοναπάρτης.
Λευκή Ἀδελφή

[ΜΑ΄—2177]

Μιμόζα, προσλαμβάνεσαι. Μεθοδικά ἐκμάθησις καλλιτέρων ἀγγελιῶν.
Χλωμό Φεγγάρι συλλόγου «Ἀστήρ»

Τύποις Βαργιάδου